

om vindarne, som blifva vreda i hogen, och Grímnismál str. 1, der den förklädde Oden rigtar sina ord till elden: »eld, du är het och alltför stor, må vi gå ifrån hvarandra»¹. Samma egendomlighet, en guds tilltal till ett liflöst föremål, som vore det lefvande, möter oss i den bekanta strof, som finnes bevarad i Snorres Edda (Skáldskaparmál kap. 18) och innehåller Thors vredgade tilltal till floden Vimur, hvilken liksom ett lefvande väsen tycktes med sina alltjämt växande vågor vilja hindra hans färd. Thor qvad:

*Vax-at-tu nú Vimur,
alls mik vada tíðir
jötna garða í.
Veiztú, ef þú vex,
at þú vex mér ásmegin
jafnhátt upp sem himinn.*

»Väx nu ej Vimur, då det lyster mig att vada till jättars gårdar. Vet att, om du växer, växer ock min gudakraft ända upp till himlen».

Andra exempel från Eddan påträffas i Hávamál, der den galderkunnige Oden säger sig lugna vinden på vågen och vyssa till ro hela sjön², samt i Rígspula, der det talas om att lugna, stilla och söfva eldar³. Personifikationen framträder på flere ställen i Heiðreks gåtor. Der kallas ejderfoglarna bleklockiga mör (*brúðir bleikhaddaðar*); ett stånd fjällangelicor (*fjallhvannir*) förliknas med täckt behag vid en hel liten familj utan man, som bor uppe på berget; den mörka dimman är den väldige, som far öfver jorden, uppslukar vatten och pussar, som fruktar vinden, men icke män och alltid är i strid med solen⁴;

¹ *Heitr ertu, hripudr, ok heldr til mikill; gongumk firr, funi.*

² *Vind ek kyrrri vági á ok svæfik allan sæ, str. 153.*

³ *Kyrra elda, sefa ok svefja, str. 46.*

⁴ *Hveir er sá hinn mikli, er ferr mold yfir, svelgr hann vötn ok veisur; glygg hann óask. en guma eigi, ok yrkir á sól til saka? str. 35 i Bugges upplaga.*